

Friboliger i Palaiet, er lige saa sikkert, som at Ingen, der gaar forbi det omtalte Palais og ser op til Vinduene, kan være i Tvivl om, at der bor Folk i det, og at derfor ikke hele Lokalet kan være indtaget til Museumsbrug. Rigsdagen har altsaa ganske sikkert ikke været ubekjendt dermed, og det er et Forhold, som har bestaaet i lang Tid. Vil man altsaa nu bringe det Spørgsmaal frem, om der skal lovgives derom, saa kan der fra min Side ikke være det Mindste at indvende derimod; men jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at det Forhold, hvorom der her er Tale, har bestaaet i meget lang Tid. At der ikke findes nogen Løbbestemmelse derom, kommer simpelt hen deraf, at vi ikke have nogen Lønningslov for Embedsmændene ved Palaiet. Hvad Staldgaarden angaar, da er det jo meget Tid, den bringer ind. Der har tidligere været Tale om at anvende den paa en hensigtsmæssigere Maade, men saa er det Spørgsmaal kommet frem, hvorledes man i det Hele skulde ordne vore Samlinger, og om det ikke vilde være rigtigt at bevare den nu bestaaende Tilstand, indtil dette Spørgsmaal var afgjort. Vil man fremdrage Spørgsmaalet paany, kan jeg selvfølgelig Intet have derimod, og vil man anvise en Vej, som skal gaas, for at komme til et Resultat, saa skal jeg, saa vidt det staar til mig, være meget villig til at følge den. — Hvad det næste Spørgsmaal angaar, nemlig en af Statsrevisionen forlangt Oplysning vedrørende det kongelige Theaters Regnskab, da tillader jeg mig at tro, at der her er en Misforstaaelse til Stede. Man vil nemlig finde, at Statsrevisionen den 11te Juni har begjæret af Ministeriet en Oplysning, som vedkom det følgende Aars Regnskab, og nu mener det ærede Udvalg og har udtalt det i sin Betænkning, at Ministeriet i ethvert Tilfælde vilde have været i Stand til at give en forfattet Udsigt over Theaterregnskabet i rette Tid; men ved disse Bemærkninger tror jeg, at det maa være overset, at Theatret har et andet Regnskabsaar end Finantsaaret. Theatrets Regnskabsaar gaar nemlig fra 1ste Juli til 30te Juni og er altsaa et Kvartal længere fremme i Tiden end den øvrige Del af Statsregnskabet. Deraf følger atter, at den 11te Juni, da Statsrevisionen begjærede sin Oplysning, var Regnskabsaaret ikke udløbet endnu, og allerede deraf maa følge Umuligheden af at kunne give en Udsigt over Aarets Resultater. Statsregnskabet har jo forøvrigt, som bekjendt, i alle dets Enkeltheder med Undtagelse af den grønlandske Handel, hvor Forholdene ere særegne, $\frac{1}{4}$ Aar, der kaldes Supplementperioden. Efter den 1ste April have de enkelte Regnskabsførere $\frac{1}{4}$ Aar til at modtage Indbetalinger og gjøre Adbetalinger for paa den Maade at bringe alle Berigtigelser tilstede, saavidt det er muligt indenfor Regnskabsaarets Grændser. Man har dernæst 6 Uger, til Midten af August, til at affatte Regnskaberne, thi til den Tid skulle de være overgivne til

Statsbogholderiet, for at Trykningen af Statsregnskabet kan finde Sted, da det skal overgives Rigsdagen den 1ste Oktober. Dette gjælder om alle de øvrige Dele af Regnskabet; men medens saaledes de øvrige Regnskabsførere have $\frac{1}{4}$ Aar + 6 Uger til at lave deres Regnskaber færdige i, har Theatret kun 6 Uger, men mangler det $\frac{1}{4}$ Aar, og man maa saaledes netop her ikke forlange, at der skal kunne gives foreløbig Regnskab i den Tid, da man jo ikke forlanger det noget andet Sted gennem hele Statsregnskabet. Jeg tror derfor ogsaa, at jeg med Sikkerhed kan sige, at Forlangendet i dette Tilfælde hidrører fra, at man i Diebliffet ikke har erindret, at Theaterregnskabet gaar $\frac{1}{4}$ Aar længere frem i Tiden end hele det øvrige Statsregnskab. — Betænkningen omhandler dernæst Spørgsmaalet om Brugen af Theatrets Reservesfond og hvad dermed staar i Forbindelse. Dette Spørgsmaal i dets Almindelighed og Betydningen af Rigsretsaktionens Udsald skal jeg ikke indlade mig paa at omtale. Det, der foreligger for Diebliffet, er Bemgttelsen af Reservesfonden til at dække den Lønningsforhøjelse til Theatrets Personale, der erstatter Sædtilæg. Berettigelsen dertil er anerkjendt; derved vil jeg afvisere og forlader altsaa dette Punkt. — Dernæst komme vi til Spørgsmaalet om Hovedstandsættelsen af Jonstrup Seminarium. Derved er Sammenhængen den, at Ministeriet først havde faaet en Plan til at afhjælpe en Mangel ved Seminariebygningerne og erholdt et Beløb dertil bevilget paa Finantsloven. Da man imidlertid paa Seminariet kom til at tænke sig nøiere ind i Sagen, fandt man, at det vilde være heldigere, om Forandringen blev udført paa anden Maade, og indstillede til Ministeriets Afgjørelse, at det maatte udføres paa denne Maade, da det ikke krævede større Udgifter og vilde være meget hensigtsmæssigere. Deri samtykkede jeg og paalagde, — thi det erindrer jeg meget tydeligt — udtrykkelig Vedkommende dette: at drage Omsorg for, at det blev oplyst i Regnskabet, at saaledes var der forholdt, og at man altsaa var afvegen fra den givne Bevilling. Dette er imidlertid glemt. At det ikke staar i Hovedbogen, er ikke saa forunderligt, thi der indføres ikke de ministerielle Resolutioner; men det burde staa i Regnskabsoversigten. Dette har jeg erkjendt i Landsathinget, og jeg skal her gjentage, at det er en Feil, der her er begaaet, og at der fra Statsrevisionens Side er gyldig Grund til at anke over, at denne Feil er begaaet; thi sse saadanne Afvigelser fra, hvad Bevillingen har forudsat, bør Regnskabet nødvendigvis drage klart frem, hvorledes det er sset, og hvilke Grundene dertil ere. — Statsrevisionens Betænkning har i Forbindelse hermed en Hensigt, som jeg ikke skal lade være at omtale paa Grund af, at jeg i saa mange Aar har været Statsrevisor. Hensigten gjælder nemlig det, at man for Fremtiden bør tilvejebringe en slydligere Medhjælp for Statsrevisorerne ved deres Ar-